

BİR AYRILIQ ODU VAR...

ŞAIR HÜSEYN KÜRDOĞLUNUN XATİRƏSİNƏ POEMA-EPOS

Əli Rza XƏLƏFLİ

(Əvvəli ötən saylarımızda)

SÖZARASI DUYĞULAR

Hüseyn Kürdoğlunun sözü bir aləm,
Açasan - hər mənə özü bir aləm.
Şair sinəsində yanan ocağın,
Yandırar ataşi, közü bir aləm.

Mənalər güldükcə dilək sevindi,
Misralar gülləndi, çiçək sevindi.
Ustadın ruhuna salamlarımla
Dördlülklər yazdıqca ürək sevindi.

Sinəsində dördi yüzü şairin,
Muradı gözündə güzdü şairin.
Məcnun bulağından su verib Aşiq,
Dedi ki, butası sözdü şairin.

Sənətdə yaşayar bir ad - söyləyib,
Dördlülkdə mənalar tarat - söyləyib.
Nə qədər duyğular tellənsə yənə,
Sözün doğruluğunu ustad söyləyib:

*«Çox da doluxmasın qəbir qazanlar,
Məndən yol öyrənər yolu azanlar.
Oca Kürdoğluya rəhmət oxuyar,
Min il bundan belə dördlülk yazanlar».*

İlham zaman aşdı, çağ aşdı getdi,
Sözün körpüsündən tağ aşdı getdi.
Töküldü çoxunun atının nali,
Ustad köhlənində dağ aşdı, getdi.

Ustadın yolunu seçmişəm mən də,
Bayatı körpüsü keçmişəm mən də.
Kürdoğlu ruhundan mənə pay düşüb,
Dördlülk bədəsinə içmişəm mən də.

İlhamı çağırıdım, dilə gəl, - dedim,
Bülbülə gəl dedim, gülə gəl, - dedim.
Hüseyn Kürdoğlu - «Dörd telli durmam»,
Ay ötüb dolanar, ilə gəl, - dedim.

Sənətdə bir idi Hüseyn Kürdoğlu,
Ovsunda sirr idi Hüseyn Kürdoğlu.
Dördtelli durmanın sevgi ləlayi,
Eşqində pir idi Hüseyn Kürdoğlu.

Bir dostu Tofıqdi, biri də Yaşar,
Qəzənfor dostluğu dağları aşar.
Sodaqət andına sadiq olanda,
İlham da çağlayıb çay kimi daşar.

Min illik çinara əvəz sənətkar,
Ötən bülbüllərdə əvəz sənətkar.
Dolanar fəsilədə, yaşayar ildə,
Gələcək ruhunuza həz yaz sənətkar.

Hər nə var dünyada, ötüb gedəndi,
Ayrılıq həsrəti dörd göynəndi.
Ay ustad, bilməzdim, bəlkə, bir zaman,
Ağlamaq nədəndi, gülmək nədəndi?

Bir uşaq axtarıb ciğirlər, kollar,
Bir qaya axtarıb həsrəti qollar.

Xələlot çəkirdi şairə görə
Gözləyən gözələrdə ağlayan yollar.

Uçur o yerlərə, keçir Çal daşı,
Sərilib üstünə, öpür sal daşı.
Uşaqılıq çağına səfər eyləyib
Xoyal-xoyal gözür şair yaddaşı.

Qırxbuğum kotəsi, baxıb öyəsen,
Dışdom vurub ox-ay, ox-ay... deyəsən.
Oynalıq olmağa əvəlik aşı,
Motal pendirindən dürmək yeyəsən.

Su səhəngi, yar bulağı, hardasan?
Yandı sinəm, ver soracağı, hardasan?
Ovşar vurub qara qoyun südüdün
Diş göynədən qarbuluğı, hardasan?

Keçəsen baxtına düşəli yollar,
Ağ zolaq yan-yana dōşəli yollar.
Baxtına çin dōğsa, aparar yənə,
Çat verməz şüşəstiz, şüşəli yollar.

Ey könül, dərđini toxuyur sinəm,
Dördli havalara çox uyur sinəm.
Dinlə, gör nə deyir ürək telləri,
Yənə qəmli nəğmə oxuyur sinəm.

Çişkinli, çənlilə yollarda,
Kəsildi bəndlər, bəralər!..
Ünyetməyən gədiklərdə
Uladı qurdlar, bōrülər.

Yandı yarpızı gülündə,
Ocağı sōndü külündə,
Ağladı dilsiz dilində
Bulaqşız, susuz dōrələr.

Torda uyuyan səyyada
Xəbəri yetməz oyada.
Kökylığı sakmir qayada
Dalınca qaçmır fərələr.

İllər bənövşə-bənövşə,
Qayıda, yadına düşə.
Sonra da yayıla dōşə
Gülləri qönçə dōrələr.

Açan ola bu cəncəli,
Açıb qoya bir dincəli.
Xələfli də öyrəncəli
Sinəsində dərd sərələr.

Bu dərğün inadın bağı sōkülür,
Şərə yox deyilər, xeyir əkilər;
Əsar içimizdən təzə küləklər,
Dağların dumanı, çəni çəkilər.

GÖZ YAŞI - KÖZ YAŞI Teymur Bünyadovdan gələn işiq

Hüseynli günlərdən işiq Dədəmiz,
Qəlbini telləri aşiq Dədəmiz.
Teymur Bünyadlının adı, ünvanı,
Vətənə, torpağa aşiq Dədəmiz.

Ruhumda məclis var - müdriklər bir-bir,
Fikir köhlənini meydana çəkir.
Sözün yaraşığı Teymur Dədənin
Nitiq yaddaşıma saf toxum əkir.

Dənışir Hüseynin sodaqotindən,
Dənışir dostuna öz heyratından.
Hər sözü rəng alır, portret çəkir,
Hüseyn Kürdoğlunun təbiiatından.

Dalğalı saçları, qamçı gōrkəmi,
Qırğı baxışları - qartal ötkəmi.
Qürur göylərə salam söyləyib,
Dağlara baxırdı Xan çinar kimi.

Hərdən qəzəbindən oda dönərdi,
Sözü sōz yerində, cavab dınardı.
Küləklər saçına siğal çəkəndə,
Xəzərin özü də güzgülənərdi.

Dildə Ələsgərdi, Aşiq Aliydi,
Hər sözü dərđində bal timsalıydı.
Sənətdə Vurğunluq andı, ilqarı,
Varlığı sarsılmaz qaya salıydı.

Ömrü bir dastanın qolu, gedirdi,
Tanrı dərğahına dolu gedirdi.
Əzəldən sevgili, havalı şair,
Eşqində Füzuli yolu gedirdi.

Taxəllüs Kürdoğlu, özü Türkoğlu,
Əslində, soyunda sözü türk oğlu.
Şair Kürdoğlunun söz tonqalında
Qorudu ocağı, közü türk oğlu.

Adını hünərlə daşdı getdi,
Ömrünü şərfəllə yaşadı getdi.
Təzədən dünyamıza sevgi simvolu,
Kürd xalqını sevnən türk şadı getdi.

Ruhunu verməşdi axar suya da,
Çağlayan bulağa, coşğun çaya da.
Təzədən Laçınə düşsəydi yolum,
Hüseyni görərdim daşda, qayada.

Sözünün çəkisi, hörməti vardı,
Yaddaşa işləyən hikməti vardı.
Odlu düşüncəsi, yanar zəkası,
Sərrast məntiqilə səhbəti vardı.

Hüseyn Kürdoğlu dönəmin dağı,
Yurdun ağırsıdı sözümin dağı.
Olmaz xətirəsi ocaq yeridi,
Göz yaşı - köz yaşını nəmin dağı.

Günə işiq idi, günəş sōnsə də,
Yoluna qaranlıq, kölgə ənsə də.
Geriye dōnməzdi Hüseyn Kürdoğlu
Lələsi qayıdıb geri dōnsə də.

Məcnunluq əzəldən baxtına düşdü,
Zamannə düşdü, vaxtına düşdü.
Şahlıq quşu vardı başının üstə
Ölümün şahənə taxtına düşdü.

Dördlülklər yazardı yarası kimi,
Dağların gözünün qarası kimi.
Nişgilli özünə çəkib apardı
Səllərə qarq olan Sarası kimi.

Unuda bilmirəm bir aşiq dostu,
Bir elə, obaya yaraşiq dostu.
Millətin bağırdında yanan çıracağı
Vətənə, torpağa nur, işiq dostu.

Sevgisində xan olan,
Qürbəti neynir, gülüm?
Eşqində kama çatan
Sərvəti neynir, gülüm.

Yeri yaylaq, kənd olan,
Dili şəkər, qənd olan,
Bir gözələ bənd olan
Cənnəti neynir, gülüm?

Sevda yükü daşıyan,
Könüllərə aşıyan;
Ürəklərdə yaşayan
Türbəti neynir, gülüm?

Sözü Leylasi, yarı,
Bir səhra havadarı...
Məcnunların sōrdarı
Tōhməti neynir, gülüm?

Xələfli köz içində,
Yandı yaz, yaz içində.
Ayrılıq öz içində
Mōhnəti neynir, gülüm?

Bu səs həzin-həzin oyar qəlbimi,
Həsrot qəbiq-qəbiq soyur qəlbimi;
Dədənin dilindən səslənən nəğmə,
Keçir varlığımın, yuyur qəlbimi!

Dünyamın cavanı, piri də gedər,
Saxlamaz aşkarı, siri də gedər.
Can evi özü də dünyaya bənzər
Biri qonaq gələ, biri də gedər.

İnamdı, inaddı qəzavü-qədər,
Zohməti güvənən yaşamaz hədəri.
Teymur Dədənin də sözü, hikməti,
Zamandan-zamana adlayıb gedər.

KÖRKÜKDƏN ÜZÜ BƏRİ

Qəzənfor Paşanın səhbəti
Qəzənfor Paşanın ucağı taxtı,
Şərəfli dostluqdan yarıyib baxtı.
Qayıdır illərin dolaylarına,
Açır kitab-kitab zamanı, vaxtı.

Ustad səhbət açır ötən günlərdən,
Yaddaşa göyərüb, bitən günlərdən.
Dənışir zamanı, vaxtı qaytarıb
Həsroti qəlbini ütən günlərdən.

Dünyada nə var ki, zaman almayıb,
Hələ bir kimsəyə borclu qalmayıb.
Hüseyn Kürdoğluyula keçən günlərdən
Bircə xətirəm də hələ solmayıb.

Tanrı şairlikdə çəkməşdi başa,
Sözü yeriyirdi divara, daşa.
Hələri, Bərgüşad ilham çəkməsi,
Gəlirdi Arəza, Kürə qovuşa.

Burda həqiqəti desən, yeridi.
Hər sözü səf-səfid, cərgə yeridi.
Qarsda, Ərzurumda, Anadoluda,
Körkükdə mənimlə birgə yeridi.

Gəzir gözəlimdə, mələk donunda,
Hərdən əzəldə, hərdən sonunda.
Xələlot əbədi bir həmdəm oldum.
Yaşadım ömrünü onsuz onun da.

Gördüm bu dünyanın hər üzünü mən,
Keçdim zülmətini, gündüzünü mən.
Dərdim ağırsı söz çəmənidən,
Yadıuqca şairin hər sözü mən.

Könülümün evində - yaz səhərimdə,
Sözlər meydan açıb can səhərimdə.
Duyğular ruhumu dara çəkmişdi,
Sanki boğulurdum öz qəhərimdə.

Fikirlər çəkirdi mənə dağlara,
Şairi ağladan qanlı çağlara.
«Uç mazar» özündə başım əyildi,
Qəlbim qan ağladı dördi ağlara.

Gülyana dərđinə yanırıd canım,
Ömür-gün həmdəmin Arosto xanım
Əlini astaca qoydu çiyimə,
Dedi: - Bəlo olmaz axı, ay canım!

Dostluğun yolunda zahmətin itməz,
Səbir göstərməsən diləyin yetməz.
Mənim ilham pərim səylədi: Eşiq,
Təmkinin olmasa, işin də bitməz!.

Sula Benet, Dümə... keçib gedirdi,
Hərə öz yerini seçib gedirdi.
Yaddaş xətirələr çağlar bulaqdı,
«Göl ərəbləri» də içib gedirdi.

Ruhumda dərđimin ocağı yanır,
Laçın sina dağı, göz dağı yanır.
Yazdıqca ürəyim oda tutulur,
Görürəm şairin söz dağı yanır.

Bəzən xətirələr qanad açırdı,
Bəzən də yaddaşdan uçub qayırdı.
Hər təcni, cinasda şairin sözü,
Dil diləndə mənə sirlər açırdı.

Dostum Bəndoroğlu dünyadan getdi,
Silindi surəti aynadən getdi.
Bir vaxt Kürdoğluya dediyim sözdü,
Sözü söz üstündə oynadan getdi.

İraqdan, Türkməndən ağıri gətirdim,
Ağırsı dağlarcan ağıri gətirdim.
Düşdüm Kürdoğlunun dərđ ocağına,
Alışan, yanan söz bağıri gətirdim.

Türkün çılgın ruhu söz sırasında,
Dərdi, ağırsı da can yarasında.
Bağdad xurmasıdı Hüseynin dili,
Şirini bal kəsər hər misrasında.

Sözün süfrəsinə layiq söz vurum,
Hər sözü yerində doğru, düz vurum.
Duzlu göz yaşlarım axdıqca dedim:
- Ey Tanrım, xurmaya necə duz vurum!

(Davamı 9-cu səhifədə)

(Əvvəli 8-ci səhifədə)

Bir vaxt Xətəinin gücü, dayağı,
Zirvələr Qafqazın başı, papağı.
Sufilər ocağı, abdalılar yurdu -
Laçın gözlorimin qarası, ağı.

Demə ağırların keçə, unudam
Gündüzdən yan keçə, gecə unudam.
«Mənim bu dünyada bir həsrətim var»
Deyən Kürdoğlunu necə unudam?

Əbədi körpüdən keçən dostlarım,
Ayrılıq yolunu seçən dostlarım.
Ruhmda əbədi yaşayay yənə
Dünyadan ağıyla köçən dostlarım.

...Kəsmədim sözünü, Paşam danışıdı.
Bir dostluq tarixi yaşam danışıdı.
Kövrək duyğularım heyvərlə dindi,
Sanma ki, dəmirom, daşam, danışıdı.

Çoxunda dostluğun donunu gördüm,
Xocalot gətirən sonunu gördüm.
Qəzənfor Paşanın təbiətində
Dostluğa sədaqət qanunu gördüm.

Ey Ustad, hər zaman çiçəklə bağ ol,
Dizi titrəyəyə dayağ ol, dağ ol;
Dostluqda Paşalıq uca rütəbdə,
Bu yerdə mən deyim Paşam, çox sağ ol!

«Bilirəm, mən do...» - Umay ağır-ağır dillənir;
Söz yarıda kosilir, göz yaşları güllənir.

«Bilirəm, Umay, sən...» geniş gəlir sözün,
Sevgiyə qınaq yoxdu, sevanlir bilmiş sözün.

Birdən dağdan hay-haray... çobanlar yaxınlaşır,
Yığıb qızıl telləri günəş də dağdan aşır.

Umay alıb səhəngi, boylanır sağ-soluna,
Gövrək olar onları, tez düzölür yoluna.

Qız yeridi cığırta, bir anda gözədən itdi,
Gənc şairin qəlbini apardı, aldı... - getdi.

Sevənlərdə sifr olmaz, məktublər qanadlandı,
Gözdi dildə-ağızda - bir Məcnun sevgi andı.

Yazdığı şeirləri xanəndələr oxudu,
Gəvəzlər söz atıb, necə mona toxudu.

Nəğmələri hər kəsi saf niyyəyə çağırdı,
Sevənləri əhdinə sədaqətə çağırdı.

Əşidoni yandırır əlovlu nəğmələri,
Sükutdadır dinnəyir birco o gözəl porı.

Axı niyə bir xəbər, birco cavab gəlməsin,
Onun da yatmış bəxti bir oyanıb gülməsin.

Hələ bir söz deyirdi, tələsən bəxti qovar,
Hələ sonin oxumaq, hələ xidmət yolun var.

Fikir içində keçir, onun öten günləri,
Həsrətə gözləyirdi gültü bitən günləri.

Gənc şairin qəlbində tufan sönümək bilmiş,
Aylar gəlib keçsə də, bir dəfə üzü gülmür.

Hüseyn son görüşə çağırır Umayını,
Balko, yənə yaşayay sevgisinin mayını.

Bir məktub qanadlandı: «gözləyirəm gələsən,
Tək palıd şahid olsun, son üzümə güləsən».

Umay açdı məktubu dördün, qəmin içində,
Oxudu sətir-sətir göz yaşları içində.

Gələrsən, ay sevgilim, gəlişimdən nə fayda,
Gəlim sənə nə deyim, mən dərdimlə bu hayda.

Alıb kağız yazdı illəri əsə-əso,
Hər bir sözün arası «ah» qatırdı nəfəso.

Min bir ağır-acılar, iztirablar canında
Gözlər, gözəl, - yazdı, tək palıdın yanında.

Bələcə son görüşün bəxti belə açıldı,
Vaxtı belə görüşün qara yelə açıldı.

Yolurdu saçlarını tək palıdın külöklər,
Əşirdi sinələrdə sevon, dərli üröklər.

...Dayandılar göz-gözə, birco illər görüşdü,
Qırıq-qırıq kəlmələr... yanan dillər görüşdü.

Bənövşə, dağ lələsi incik könül alandı,
Xatirədə, yaddaşda solmayandı, qalandı.

Bir dəstə bənövşəni Hüseyn verdi Umayı
Umay ələb oxladı... nə deyim bu dünyaya.

...Xoyalon ilk görüşün yerinə qayıdram
Yaraları göynəyən yaddaşı oyadıram.

Ayrı-ayrı olsa da, bədənələr, canlar, başlar,
Eyni yerdən göynəyir xatirələr, yaddaşlar.

Qəmlər yedi qəlbimi quzu dərdir içində,
İlk sevgimin yarası bu dörd mərdlər içində.

Sinəmdəki qəfəsə də çırpınan bir bülbül var
Hardasa yurd yerində bir yuvanı soraylar.

Bir gün çıxar qəfəsdən bülbülüm uçub gedər,
Can çürüdən qürbətədən qurtarar kəçub gedər.

Ötsə də ilk görüşdən necə zaman, qərinə
Baxaram göy üzündən ilk sevgi yerlinə.

Dilin, sözün, yaddaşın ətərlə dağ nəbəsi,
Zaman-zaman yaşadı bir sevgi əfsanəsi.

ŞAIRİN SƏSİ

Ruhumla dolandım hər dağı, gəzi,
Keçdim Çalbayırı, gözdüm Çilgəzi.
Yaralı dağlara səpdim sözüümü,
Min bir ağrı, acı, dərdir avozu!

Öz «Yurdumu gəza-gəza» gəlmişəm,
Həsrət güllərini üzə-üzə gəlmişəm.
«Səhər nəğmələri» dilimdə bitib,
Sözəndə inci düzə-düzə gəlmişəm.

BİR AYRILIQ ODU VAR...

ŞAIR HÜSEYN KÜRDOĞLUNUN XATİRƏSİNƏ POEMA-EPOS

BİR SEVGİ ƏFSANƏSİ

Bir həkayət danışıdı Ustad Qəzənfor Paşa,
Dedi, gətir qələmə, qoy yazılın yaddaşına.

Adi həkayət deyil - bir şair tələyidir,
Payına düşən qismət, bir ömür göynəyidir.

Hünərlə üzüb keçib çox daşından Hüseyn,
Ancaq iztirab görüb ilk eşqindən Hüseyn.

Məhəbbətin odunda zaman-zaman qovrulub,
Bəxtinin xırtanında çox döyülüb, sovurulub.

Şairin Məcnun qəlbini bir ocağıdır arasan,
Görərsən nələr deyir, bu aləmə varasan.

İlk eşqi bir dastanıdır: oxuyan, bilən olsa,
Hər sözü arıst, arğac toxuyan, bilən olsa.

İlk eşqin acısı da şirindir yaşayana,
Ehtiram, hörmət görək bu dərdi daşıyana.

Söz ustası Paşanın dedikləri kəz oldu,
Yaza-yaza ruhumda, varlığında söz oldu.

Bir sevgi dastanını zaman-zaman oxudum,
Ustad deyən xalını bir gün belə toxudum.

Üz tudum xəyalımda zamanın yellerinə,
Qayıtdım öten əsrin əlincili illərinə.

Hələ Kürdoğlu deyil, Hüseyn Altışandı
İlk eşqinin oduna yanandı, alışandı.

Bir doli sevdə gəzir qığılcımdan od ala
Qaynar təbi, ilhamı Cünun olub, ad ala.

Dağlar gözəli bir qız məktəbə təzə gəlib,
Sanarsan, bülbül uçub nəğməyə, sözə gəlib.

Yeniyyətə Hüseynin qaynar gözlori gültür,
Sinəsini yandırır eşqin közləri gültür.

Arada yaş fərqi var, üç yaş Umay böyükdü,
Hüseynin könül evi, eşqi saray - böyükdü.

Bu da Məcnun bulağı, sevgi-qismət görüşü.
Bir-birindən aralı - həya, ismət görüşü.

Dillər sükut içində, baxışları danışan,
Dünya gözəllik donu, naxışları danışan.

Süzür aşiq gözlori qönçəsini, gültünü,
«Umay, sən...» yandırır söz közləri dilini.

Umayı kənd içində görso də dino bilmiş,
Eşqinə yanan qəlbini bu yoldan dəno bilmiş.

...Bir gün yənə Hüseyn yolu səli bulaqdan,
Gördü görüş yerini, sözüdə xeyli qıraqdan.

Yay ötmüş, payız olmuş - əsir soyuq külöklər,
Xəzəl-xəzəl yarpaqlar - keçən vaxtdan lələklər.

Xəyal onun aparıldı ilk görüşün gününə,
Düniyəncə çal-çağır, toyuna, duyğunə.

Mən burda dayanmışdım, Umay orda dayandı,
Mən burda oda yandı, o da o yanda yandı.

Üröklər döyünürdü, dilimiz dinnəmsə də,
Ayağımız gəlmirdi, qəlbimiz dönməso də.

Axı indi nə deyim, inanmıram dönməso,
İnanmıram eşqində günəş otub sənəso.

Gün yerini dəyişsə, yer tərsinə dolansa,
Yənə sənəndə dönməso, axar sular bulansa.

Bilirdi ki, Umay da bilərəkdən «yox» deyir,
Bilərəkdən sancılıs öz qəlbinə «ox» - deyir.

İstəyirdi oxusun, xidməti borcu versin,
Şeir-sənət bağından şöhrət gülləri dərsin.

Ev-uşaq qayğıları gənc şairi sıxmasın,
Bu amansız həyat da boğazına çıxmasın.

Umay belə deyirdi - sənəti işi saçsın,
Onun kövrək qəlbində ilhamı qınad açsın.

Umay yaxşı bilirdi özü də yanır oda
Çox çətin tablalarıdır qəlbindəki fəryada.

İstəyirdi də varlığında dağ, aran daşıyırdı,
Hizirələr içində bir ömür yaşayırdı.

Bu dünya belə gətməz, çarxını döndərəso,
Bu sular belə axmaz, arxını döndərəso.

Xəyalı qərar tutmur, laçın könül qaynayır,
Gözlorində şimşöklər, ildimilər oynayır.

Canında çağırdı qanı Umay adını,
İnamla qoruyurdu ilk sevgi inadını.

İlk sevginin inamı Əriməzdi ruhumda,
Birco damla şübhə də göyməzdi ruhumda.

Bu inamın, inadın qalası sarsılmazdı,
Həmləlorinin önündə yenilməz, yarılmazdı.

Ağır-ağır təmkinlə Umay özü dilləndi,
Sinəsində alışan odu, közü dilləndi.

Gəldim ki, sənə deyim ulduzumuz barışmaz
Yansaq da, alışsaq da küllərimiz qarışmaz.

Göy çatladı, yer yandı Hüseyn döndü getdi,
Deyərsən günəş göydə əbədi sönüdü getdi.

Kamsızlar yanan yerdə sözə gəlməz qafiyə
Ayrılıq ahında üzə gülməz qafiyə.

Qafiyə söz çağırır, mona yükü gətirir,
Höküm eləyir hər sözə, özü çəki gətirir.

Guruldadı göy üzü, şimşöklər qılınc çəkdi,
Dağlara lərzə düşdü, qayalar qulunc çəkdi.

İldirimdən od düşdü, palıdın sinəsinə,
Öz içindən alışdı, dərdirinə sino-sinə.

Dağı da, Palıdı da sevginin ahi tutdu
Zamanın haqıq üzü vaxtın günahı tutdu.

Yığnacaqız yetim qaldı, sirlə Məcnun bulağı,
Əsir yollar gətirməz susi batmış sorağı.

İllər boyu yandırdı Hüseyni də bu həsrət,
Bu həsrətdən göyüdü, sözə sevgi, məhəbbət.

Unutmadı əzabın, iztirabın dadını
Yaşadı varlığında ilk sevginin adını.

Bu da belə bir yoldu sevgidən keçdi ömür,
İlk eşqin bədosisi əzaldan içdi ömür.

Şairin ürəyində sevgi odu sönmədi,
Sözündə yaşatdığı sevgisindən dönmədi.

Hüseynin hər sözündə ilk sevginin odu var,
İlk sevgi olan yerdə insanlığın adı var.

Varlığında sevgi oldu çağlar Məcnun bulağı,
Ruhunda piltə-piltə yandı eşqin çirağı.

Yandıqca şölələndi, işığı, nura döndü,
Azərbaycan ürəyi atəso, qora döndü.

Xələfi sine tutdu yanan şair qəlbinə
Sözü inmə-sap oldu sinən şair qəlbinə.

Bir ürək verdi sözə, ilk eşqindən yaralı,
Bəxtindən, talçıyından, yazısından qaralı.

Yazdı «Məcnun bulağı», «Aşiq-Yaxşı» dastanı,
Yaşadı ilk sevgini sözünün gültəstani.

Dünyanın sonuna karvandı sözüüm,
Sevon könlülərə sarvandı sözüüm.
Təmah bazarında yoxdu matahim,
Elimə, «Yurduma qurbandı sözüüm».

Söylədim, qürbətə qalması sözün,
Sinəmi yandırdı ocağın, közüün,
Dərdir Vətən, «Sənə könül bağladım»,
Eşqimi dağlara göndər sən özüün.

Kürdoğlu adına qaralı sevgim,
Şəhidlik yolunda saralı... sevgim.
Məni bilənlərə əmanət olsun,
«Yaralı torpağım, yaralı sevgim».

Bətərdi hakimin haqqı danmağı,
Zorun bir haqlını haqıq sannağı;
Torpaq oda yansa Allah götürməz,
Ondan da bətərdi sina yannağı.

Bir Məcnun dərdirinə səhra, çöl qalar,
Bülbülə Vətəni birco kol qalar.
Olsa da «Bu dünya bir karvan yolu»,
Karvan keçib gedər, yənə yol qalar.

Ümidinə keşikçi dur, gözəl sən,
Keçər bu qış, gələr bahar gözleşən,
İllər ötər, zaman döner gələso,
«Ata yurdum», «Doğma diyar», gözəl sən.

Yetim arzularını al açan gördüm,
Qışın sazağında gül açan gördüm,
Kürdoğlu qəlbindən su içib bitən,
«Qaya çiçəkləri» dil açan gördüm.

Cilvəli gözəldi «Tovuzum mənim»,
Yurda keşikçidi - «Öğuzum mənim».
Dolandım başına dalı sevdanın,
Çəkdi qucağına göy üzüm mənim.

Sözə hörmətimiz - həyamız oldu,
Şirin yuxu bildik - rəyamız oldu.
Sənət yollarında sönməyən işiq -
Vurğun «Ziyahımız - ziyamız» oldu.

Vurğunun ahından soruşun məni,
Şəmsirin ruhumdan soruşun məni;
«Ceyran bulağında, yığnaq içində»
Yurdun sabahından soruşun məni.

(Davamı var)